

Honning: Vennskapets lim

readme er gratis og blir skrevet av og for studenter ved Data- og Kommunikasjonsteknologi ved NTNU.

18. årgang nr. 4, 2016

Redaksjonen

Redaktør
Stian Steinbakken

Økonomi
Sandra Skarshaug

Layoutansvarlig
Sigurd Berglann

Medvirkende
Marit Brendbekken Rudlang
Karoline Velsvik Berge
Stein-Otto Svorstøl
Ingvild Oxaas Wie
Mats Byrkjeland
Synnøve Halle
Eivind Kløvjan
Signe Carlsen
Marie Svanes
Bjørn Iversen
Fredrik Gram
Mikal Bjerga

Kontakt

E-post
readme@abakus.no

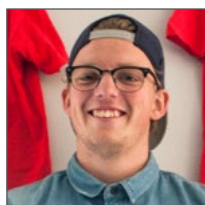
Adresse
readme, Abakus
Sem Sælands vei 7-9
7491 Trondheim

Nettutgave
readme.abakus.no

Utveksling
Alt er bedre i Østen

4

Fadderullan
Fire år som fadder

10

Horsin' around
Redaktøren kler av seg

14

Leder

Redaktør: Stian Steinbakken

Nok et semester er i gang, og nok en utgave av **readme** befinner seg i dine hender. Denne utgaven kommer noe snarere enn de tidligere førsteutgavene for høstsemesteret. Vi klarte rett og slett ikke å holde oss i tøylene denne gangen, og har valgt – tradisjonen utro – å produsere en utgave av **readme** før vi tar opp nye medlemmer. Dette medfører at den tradisjonelle teksten om førsteklasingenes opplevelse av fadderperioden har fått en ny vending; den er nå skrevet av en nokså erfaren fadder.

I tillegg har poenggrensen for ordinær kvote for både Data- og Kommunikasjonsteknologi

nå steget til nærmere 57. Det betyr at de ferske studentene er langt smartere enn vi som snek oss under limbostangen tidligere år. Derfor er det viktig å være forsiktige med å snakke for høyt i fare for å framstå som molboere overfor de overlegne førsteklasingene. I frykt for å dumme oss ut har vi dermed strammet inn retterutinene i **readme** enda et par hakk.

Til slutt vil jeg bare takke deg for at du har valgt å bruke **readme** som dagens prokrastineringsmedium, og vi ser fram til nok et vellykket semester med litt prokking og en pils eller to.

Drikk opp!

Tekst: Signe Carlsen
Foto: Karoline Velsvik Berge

Mer enn en tredjedel av landets studenter opplever drikkepress i forbindelse med fadderuka, viser en spørreundersøkelse fra Sentio. Dette forekommer selv om faddere de siste årene har blitt drillet i å unngå press gjennom prosjekter som Lykkepromille. Handler det egentlig om at fadderuka oppleves som morsommere med alkohol enn uten?

I kveld er det lov å være edru Etter min erfaring er det svært få faddere som setter spørsmålsteget ved at et fadderbarn velger å avstå fra alkohol. Det blir gitt tydelig beskjed om at man er mer enn velkommen på vors,

selv om man ikke drikker. Drikkeleker kan lekes med alt som er flytende, også drikkevarer som har alkoholprosent lik null. Om disse vorsene likevel ikke skulle oppleves som morsomme for en som er edru, kan ikke dette tas stilling til av fadderne.

Promille som rustning

Det er en grunn til at det er lagt opp til arrangementer med alkohol i fadderuken. Alkohol kan være et mektig våpen mot klein stemning i møtet med mange nye, ukjente fjes. At de som velger å gå ubevæpnet inn i striden kan ende opp med å føle seg utenfor, er ikke særlig overraskende. Men dette er ikke det samme som

om noen skulle presset dem til å drikke alkohol, og at de hadde mistet ansikt dersom de takket nei. Drikkepresset de føler kommer fra deres eget indre, og ikke fra ytre påvirkninger. Dette er viktig å poengtere.

Man kan argumentere for at fadderuka burde legges opp slik at det skal være like gøy å være edru som å drikke alkohol. Men for at dette skal la seg gjøre må de som drikker ofre av egen fornøyelse for å ligge på samme nivå av moro som de andre. Ved å holde folk tilbake ville den samlede mengden med «gøy» sunket. Det hadde oppstått et slags edrupress, og er ikke det like ille?

Utvexsling til Sør-Korea

Tekst: Mikal Bjerga
Foto: Joshua Domingo
Layout: Sigurd Berglann

Liker du å aldri spise ute og alltid betale mye for alkohol? Foretrekker du å ikke bli kjent med nye mennesker og småbyer med akkurat tre plasser å henge? Hva med å generelt ikke oppleve nye ting? Da burde du ikke utveksle til Korea.

La meg forklare. Jeg har akkurat kommet hjem fra utveksling i Korea, nærmere bestemt Seoul, og sitter igjen med litt følelser for stedet. Derfor har jeg bestemt meg for å prøve å overtale deg, kjære leser, til å gjøre det samme. Jeg sier ikke at de andre utvekslingsalternativene er dårlige. Jeg sier bare at de ikke er best.

Sojumonopolet

La oss starte med det mest åpenbare: alkoholen. Vil du gli inn i lokalsamfunnet som ... ja, som alkohol i en studentkropp, så burde du definitivt drikke soju. Å si at koreanere liker soju er som å si at Kanye liker seg selv – beskrivelsen dekker ikke lidenskapen helt. Denne lekre 14-prosenteren drikkes til ethvert måltid, litt i mellom, og kanskje

et par flasker utpå kvelden også. Det høres muligens lite troverdig ut, men det er ikke uten grunn at soju er verdens mestselgende alkohol. Imponert? Hva om jeg sier at du stort sett bare finner det i Korea? Disse 50 millionene slår altså hele verdens entusiasme for vodka, tequila, rom, og alt annet du måtte tenke deg. «Asian flush» til tross, dette er leverakrobatikk på høyeste nivå.

Er du enda ikke overbevist, så hjelper trolig prisen. Stikk innom 7-Eleven og bli den nye eieren av 360 ml soju for den nette prisen av en tier. Jeg kan avsløre at fire slike røvere er nok – og vel så det – til å gjøre enhver kveld til en begivenhetsrik aften. Skal du på bar må du ut med nærmere 30 kroner per, men sist jeg sjekket så var ikke 120 kroner for fylla en helt ugrei pris det heller. Ønsker du heller å fukte ganen med en øl, blir du 30 kroner fattigere og en halvliter lykkeligere. Personlig må jeg anbefale den relativt nylanserte, smaksatte sojuen, der eple og grapefrukt falt spesielt i smak. Skulle du imidlertid utvikle en tørst for den

tradisjonelle sojuen, kan du alltid spare penger på å kjøpe en femlitters dunk å nippe på.

«Food, glorious food»

Etter en fuktig tur på byen er det alltid greit å trykke noe fast føde i fjeset. Du må belage deg på å trene opp spisepinneferdighetene, men til gjengjeld skal du få smake på det jeg er fast bestemt på er Asias beste mat. Å anbefale noe spesifikt kan være litt tungvint, da det meste av lokale retter er navngitt på koreansk, merkelig nok. Men frykt ikke: Blant uendelige variasjoner av nudelretter, en uhemmet fascinasjon for fritert kylling, og en og annen pizza med spaghetti, kan du være sikker på at du finner noe som tilfredsstillers sansene.

En favoritt blant alle nasjonaliteter var koreansk barbeque. Her får du et bord med innebygget grill, så velger du hvor mange kilo kjøtt du vil ha og de andre ingrediensene du måtte trenge. Kjøttet er saftigere enn Nora Husholdningssaft og stemningen er bedre enn Nora Bringebærsyltetøy.

Prisene er lettere å sette ord på: litt som Nora Bringebærsyltetøy. Som oftest la jeg fra meg 30–40 kroner for et måltid, og en hundrelapp om jeg slo på stortromma. Helt OK+, til og med før du innser at du slipper å hverken lage maten eller rydde opp etterpå. Innkjøp, tilberedning og oppvask ble fremmedord i et helt, herlig, uvitende år.

Buddies – sosiale superhelter

Nordmannen i deg tenker kanskje at billig mat og drikke er vel og bra, men hva med det sosiale? Etter en oppvekst med sosiale normer som tilsier at man skal sky menneskelig kontakt som ilden, med unntak av når man er på fjellet eller på fylla, hvordan skal jeg da klare å få meg venner i Korea? Svaret er *SNU Buddy*. Greit, det er et buddy-program som kun gjelder for studenter ved Seoul National University, men hvorfor vil man søke noe annet enn den mest anerkjente skolen i Korea? Det gir deg umiddelbar respekt fra hvilken som helst koreaner du måtte møte på. De vet ikke at det er mye lettere å komme inn

som utvekslingsstudent, og hvorfor bry dem med detaljene?

Uansett, SNU Buddy er en slags fadderordning som varer et helt semester. Du kommer i en gruppe med rundt tretti mennesker fra verden over, i tillegg til sju-åtte koreanere som hjelper deg om det trengs, organiserer sosiale sammenkomster, og bare er jævla hyggelige. Denne gjengen har lunsjer sammen på skolen, stikker på oppdagelsesferd i byen, og synger entusiastisk med når du lirer av deg «My Heart Will Go On» på karaoke etter denne ukens «Office Pub». Sistnevnte er et av de mange arrangementene for alle gruppene i SNU Buddy, som strekker seg fra fjelltur i søndags sola til åpen bar på «team building» (der det gjerne bygges mer intime relasjoner enn «team»).

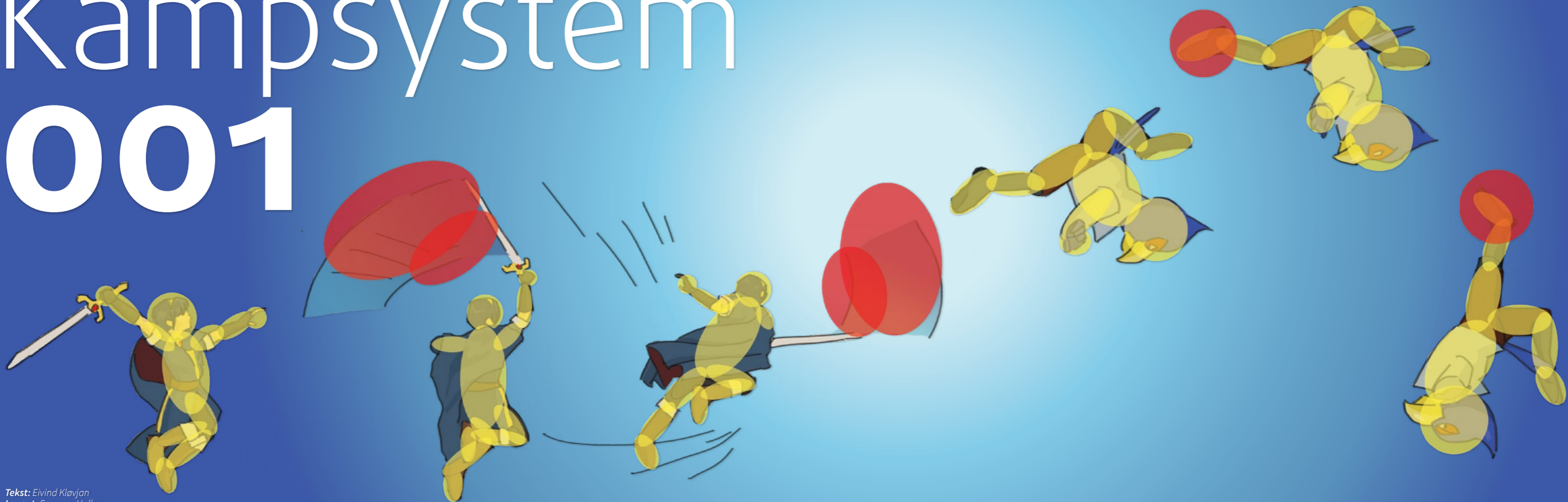
«Big city life»

Trenger du mer overbevisning kan jeg nevne at Seoul er en av de største byene i verden, og inneholder et hav av ting å finne på. Her kan du

titte på templer i en fredelig park eller henge og handle i hippe Hongdae. I mellomtiden kan du massere trommehinnene med koreanernes helt egne musikk sjanger, K-pop, som er verdt en artikkel i seg selv (se utgave 2015-04).

Blir dette for «mainstream» for deg kan du alltid oppsøke de mer sære delene av Seoul, som for eksempel dyrekaféene. Ja, hunde- og kattekaféene er hyggelige, men hva med en vaskebjørnkafé? Eller kanskje sauekafé er mer din stil? Selv donerte jeg mang en time til å se på «StarCraft 2» live, som forøvrig er en vanlig ting å gjøre i Korea. Skulle du trenge noe mer livat ligger fornøylesparken Everland en drøy time utenfor byen, med både safari, berg- og dalbane, og sukkerspinn på LSD. Poenget mitt er at denne byen har mye å tilby, både av den sedvanlige og den sinnssvake sorten. Med et utvekslingsår i Korea vil du erfare en god blanding, og sitte igjen med en uforglemmelig opplevelse. Alt du trenger å gjøre er å gi deg over, la deg trollbinde, og ta en selfie eller to.

Kampsystem 001

Tekst: Eivind Kløvjan
Layout: Synnøve Halle

Bak en mengde actionspill finnes en usunget helt – en grunnleggende komponent som har en enorm innflytelse på hvordan spillet oppleves: kampsystemet. Et veldesignet kampsystem kan transformere et enkelt spill til en sport. Men hvordan lager man i det hele tatt dette?

Det sies at et godt *moveset* – mengden av alle angrep og manøvre hovedkarakteren har til sin disposisjon – skal virke omtrent som en verktøykasse. Når du kommer over et problem, er det din jobb som spiller å finne fram det verktøyet som fungerer best for jobben, og å bruke det på en god måte. Skal du slå inn en spiker, tar du fram hammeren; skal du felle et tre, henter du saga. Denne lignelsen skal vi ta opp når vi skal sammenligne noen utvalgte, markante kampsystemer. Men la oss først studere oppbygningen til ett enkelt, vilkårlig angrep.

Å dekomponere et angrep

Merk først at en løs definisjon på et «treff» i et spill er når en *hitbox* treffer en *hurtbox*. Hvert fiendeobjekt, samt hovedkarakteren, eier en hurtbox, som er et usynlig geometrisk objekt som bestemmer hvor en fiende er sårbar. Hurtboxen dekker vanligvis hele fienden. Under et angrep dannes en hitbox rundt våpenet som benyttes, som er et tilsvarende usynlig geometrisk objekt.

Alle angrep kan legges ut over en tidslinje, som går fra angrepsanimasjonen starter, til den slutter, og deles inn i fem sentrale deler: *animation start*, *hitframes start*, *hitframes end*, *cancel frames*, og *animation end*. La oss si at du trykker knappen for et enkelt sverdangrep: Det første som skjer, er at animasjonen for angrepet starter. Tidsintervallet fra *animation start* til *hitframes start* kalles gjerne *startup lag* – i denne perioden kan du lett bli truffet

av et angrep fra fiender, siden hovedkarakteren gjerne står stille, og hitboxen til angrepet ikke eksisterer enda. Perioden fra *hitframes start* til *hitframes end* denoterer tiden hvor hitboxen til sverdet eksisterer, og altså kan treffe fiendene – dette er på mange vis selve «angrepet». Fra *hitframes end* og til begynnelsen av *cancel frames* har vi noe som kalles *end lag*: Karakteren står nok en gang stille uten en aktiv hitbox, og du er åpen for angrep fra fiendene.

Den siste komponenten i et angrep er spesielt viktig: *cancel frames*. Dette er en periode hvor spilleren kan gjøre noe helt annet – starte et nytt angrep, rulle unna, hoppe – selv om animasjonen til det opprinnelige angrepet ikke enda er ferdig. Dess mindre *cancel frames*, dess vanskeligere er det å unngå å bli truffet av fiender. Akkurat dette har en enorm innflytelse på hvor vanskelig et kampsystem

oppleves av spilleren. En grei tommelfingerregel: Jo færre *cancel frames*, jo «dypere» blir kampsystemet.

Komplisert vs. enkelt

En sammenligning jeg synes er veldig interessant, er mellom «Batman: Arkham»-serien (BA), og «Devil May Cry»-serien (DMC). For å bruke denne «verktøykasse»-lignelsen, kan vi si at i BA er fokuset hele tiden på å finne rett verktøy til jobben, mens håndteringen av dette verktøyet ikke er så nøye. I DMC er det veldig nøye – du må ha disse ferdighetene på plass. Men de har noen vesentlige likheter: I BA vil en god spiller kunne spille gjennom hele spillet i en eneste lang kombo. Det samme gjelder for DMC – det er faktisk nesten å regne som hovedmålet i spillet – men vanskeligheten er her atskillig høyere. Om det tar 20 timer å bli en mester i BA, tar det kanskje 200 å i det hele tatt bli kompetent i DMC.

Det er ikke dermed sagt at DMC har et mer veldesignet kampsystem enn BA – kampsystemet i sistnevnte fungerer utmerket, tatt i betraktning hva som er ideen bak designet. Det skal være enkelt å plukke opp for en nybegynner, fokuset skal ligge på å velge riktig «verktøy», og resten av spillet er designet rundt dette. Det gir spillet en helt annen følelse enn for eksempel DMC. Det vi kan si om DMC, er at kampsystemet er dypere – det er mer å lære, mer å studere. Rent personlig savner jeg en del frihet i BA: Det føles litt som om jeg spiller på skinner. Men det er også litt av poenget.

Vi kan dra en lignende sammenligning mellom to velkjente slåssespill: «Super Smash Bros. for Wii U», og «Super Smash Bros. Melee», utgitt til Nintendo Gamecube i 2001. Sistnevnte spilles fortsatt i dag, 15 år etter utgivelse, av mange hundre tusen spillere verden over, og er ifølge de

største entusiastene langt å foretrekke over de to senere inkarnasjonene i spillserien. I likhet med DMC stiller *Melee* store krav til utførelsen fra spillerens side, men utbetalingen blir desto høyere når man får det til. Her føles det også som om det er friheten til å uttrykke deg i spillet som får svi. Det er kanskje en naturlig følge av at spillet skal bli mer nybegynnervennlig. Og spill ser ut til å bevege seg i nettopp den retningen.

Det er mange kampsystemer jeg ikke fikk nevnt her som jeg gjerne skulle snakket om – blant annet de i «Bayonetta», «Dark Souls» og «Ninja Gaiden». Det er det dessverre ikke plass til i akkurat denne utgaven. Forhåpentligvis vil jeg senere få muligheten til å skrive mer om dette. Jeg håper uansett at dere har lært noe av denne artikkelen – det har i hvert fall jeg.

Gløsløken

Mange ord plassert i kolonner

IT-Vest nord for -Syd

Tekst: Mats Byrkjeland

NTNU GLØSHAUGEN – Du har kanskje lagt merke til at bygget IT-Vest ligger nord for IT-Syd, og det finnes verken noe IT-Nord eller IT-Øst. Dette kan virke merkelig, men Trondheims-forsker og geograf Egon Tyholt kan forsikre oss om det motsatte: «I Trondheim er slike navngivninger fullstendig normale. Et godt eksempel på dette finner vi i sentrum. To gater som de fleste kjenner til er *Nordre* og *Søndre* gate. Det er to parallelle gater som begge går fra nord til sør. Nordre gate ligger vest for Søndre gate. Så hvorfor ikke kalle dem *Vestre* og *Østre* gate i stedet, som er mye mer logisk? For å finne ut av dette må vi ta en kikk på norgeskartet. Vårt kjære fedreland deles opp i fem landsdeler: Vestlandet, Sørlandet, Østlandet, Nord-Norge og Midt-Norge. Kun én av disse landsdelene har ingen direkte tilknytning til himmelretning, nemlig Midt-Norge. På fagspråket kaller vi dette en *retningsløs* landsdel. I retningsløse landsdeler er det ikke unaturlig at befolkningen har et svakere forhold

til himmelretninger. Tegn på dette finnes ofte som feil i navngivninger av gater, byområder eller steder, eller oftere bruk av andre ord og uttrykk som landsdelen er knyttet til. Et eksempel på sistnevnte er Trondheims bruk av navnet *Midtbyen*, sentrum av Trondheim, i nettopp *Midt-Norge*. Men det er ikke bare i moderne tid denne retningsforvirrelsen har funnet sted. Vi finner stadig spor fra norrøn tid. Ta for eksempel 'Nidaros', som kommer av norrønt 'Niðar Òs', som betyr 'Sør for Oslo'».

Døde får ikke jobb

Tekst: Byrkj Matseland

NORGE – Det er et økende samfunnsproblem at folk som har mistet livet ikke har de samme mulighetene på arbeidsmarkedet som de som fortsatt har livet i behold. NAV-konsulent Mari Arbeidsvoll er urolig: «Trenden viser at det å komme inn på arbeidsmarkedet igjen etter endt liv er svært vanskelig, uavhengig av utdanning, kjønn og alder.» Det er altså snakk om en diskriminering verre enn det de uføre, eldre og funksjonshemmede utsettes for. «Vi hjelper daglig mange uføre og funksjonshemmede med å finne arbeid som passer dem. Men det er svært få arbeidsgivere som ønsker å ansette personer med kronisk livsmangel.» Arbeidsvoll forteller også at det per i dag kun er arkivarer, bibliotekarer og professorer ved NTNU som har rett til å beholde jobben i opptil tre år etter fullført liv. Gløsløken har forsøkt å komme i kontakt med døde arbeidssøkere, men ingen har ønsket å kommentere saken.

“ Det er ganske nostalgisk for meg å spille Pokémon igjen, som jeg gjorde på Game Boy i min ungdom, samtidig som jeg trasker rundt og ser helt nye deler av den tredje største kommunen i Hallingdal

Kun 46 skilsmisser etter OL i Rio

Tekst: Bats Myrkjeland

NORGE – Kun 46 skilsmisser ble registrert i Norge som direkte følge av de olympiske leker i Rio i år, ifølge Statens skilsmisseforening. Dette er en betydelig nedgang siden VM i fotball i 2014, da over 56 norske ektepar valgte å skille veier. Nyskilte Kirsten Knive (33) forteller at OL fikk begeret til å renne over: «Jeg vurderte sterkt å slå opp under årets EM i fotball, men det var så interessant å følge Island at jeg glemte det litt av. Men under OL i år ble det rett og slett for mye.» De fleste av skilsmisseparene nevner uenighet rundt hvilken TV-kanal som skal ses på som hovedårsak til ekteskapsbruddet. «At det vises sport på alle kanaler er rett og slett uutholdelig. Alt jeg ønsker er å se på kjendiser lage mat eller danse,» forteller Knive. For Lykke-li (44) og Ståle Giftad (45) var det ikke aktuelt å skilles. «Selv om Norge ikke gjorde det spesielt bra, likte jeg å følge håndballjentene. De er så flinke, og det er virkelig spennende å se på,» forteller Lykke-li. Mannen Ståle er enig: «Håndballjentene liker jeg veldig godt å se på.»

Pokémon Gol tar av

Tekst: Stam Dnalejkrub

NORGE – Populariteten til mobilspillet «Pokémon Gol» ser ikke ut til å noen ende ta. «Det er noe med det å kunne samle pokémon, trene dem, kjempe mot andre, samtidig som man utforsker alt det fine Gol har å by på, som får meg hektet,» forteller Ivar Dale (21). Dale er ute og spiller sammen med kompisgjengen sin, som er like hektet. «Det er ganske nostalgisk for meg å spille Pokémon igjen, som jeg gjorde på Game Boy i min ungdom, samtidig som jeg trasker rundt og ser helt nye deler av den tredje største kommunen i Hallingdal», forteller Jens Svarstad (22). Jens forteller også at spillet har fått dem til å bli mer aktive, i tillegg til at de lærer mye: «I dag fant jeg ut at Eevee kan utvikles til tre forskjellige pokémon, samt at Gol samfunnshus, inklusive uteområdet vest for Gol ungdomsskole og Sentrumsparken, er kommunens tusenårssted. Rått!»

Det er ikke bare de unge voksne som kan bli sett gående rundt med snuten i mobiltelefonen.

Også eldre folk har blitt bitt av basillen. «Jeg har ikke noe forhold til Pokémon fra før av egentlig,» forteller Nils Utnes (54). «Men jeg prøvde det ut, og ble fort hektet. Nå har jeg en Blastoise med 1653 i CP, og er gymleder ved Gol nye stavkirke – en nybygd stavkirke i tre fra 1994, som er plassert i Gordarike Familiepark og er en tro kopi av Gol stavkirke som ble flyttet til Norsk Folkemuseum på Bygdøy i Oslo på slutten av 1800-tallet.»

Mastergrad i fadder

Statistikk

Under følger litt statistikk om hvordan mine totalt 23 fadderbarn har videreført slekten:

- Antall fadderbarn (ekskudert 2-årig master): 23
- Antall fadderbarn som ble faddere: 12
Som er 52 % av fadderbarna, antar samme prosent for senere kull.
- Antatt faddergruppestørrelse: 8
- Antall barnefadderbarn: 96
Trekker fra halvparten siden noen av barna har vært faddere sammen, så vi sier 48. Antagelser er fine.
- Antall barnefadderbarn som ble faddere: 25
- Antall oldefadderbarn: 200, og trekker fra cirka 100
- Antall oldefadderbarn som ble faddere: 52
- Antall tippoldefadderbarn: 416, og trekker fra cirka 208
- Konklusjon: Kjetil er tippoldefadder for alle nye datastudenter pluss en del ikke-eksisterende førstiser.

Tekst: Kjetil Aune
Layout: Sandra Skarshaug

For de fleste av oss er å være fadder noe vi gjør én gang – kanskje to om vi er heldige. Noen av oss derimot, har vært fadder *fire* ganger. Kjetil Aune deler erfaringer fra sine fem fadderperioder.

Da jeg ble spurt om å skrive et innlegg om det å ha vært fadder i flere år, tenkte jeg hardt og lenge på hva det vil si å være fadder. Først og fremst handler det jo om å ønske de nye studentene velkommen og vise dem hva det vil si å studere i Norges beste studentby som medlem av verdens beste linjeforening. Nå som jeg har startet i femte klasse og nærmer meg slutten på mitt studieliv, tenker jeg tilbake på alle de flotte minnene jeg har fra de fem foregående fadderperiodene.

Fadderbarn

Fadderperiodelivet er som livet i seg selv: Man starter som barn og stiger deretter i rang. Som

fadderbarn kom jeg til Trondheim som en spent og uerfaren student. Jeg grugledet meg til å bli tildelt en faddergruppe, men ble veldig godt tatt i mot av mine faddere. Det de viste meg av NTNU og Trondheim var gull verdt, ettersom vi alle var fulle av spørsmål, og fadderne var fulle av svar. Senere på kvelden var vi også fulle av andre ting. Disse to ukene var helt fantastiske, og jeg fikk mange nye venner som senere har utviklet seg til å bli *veldig* gode venner. Terningkast 6.

Fadder

50 uker senere var det min tur å være fadder. Sammen med to gode venner mottok vi en gruppe av nye studenter og prøvde å følge i våre egne fadderers fotspor. Det ble på improvisatorisk vis innført en ordning der faddere og barn sa ifra i gruppen på Facebook

om de hadde kommet seg uskadde hjem. Med sitater som «Er hjemme! Ikke noe farlig har skjedd meg! Vi sees i morgen! om 6 timer!!», «Hjemme. Trygg. Ikke voldtatt.» og «Hjemme, ikke voldtatt, uskylden ikke i behold, trygg, trøtt, sulten, gladjegikkestarterklokkaåttepåskolen! Natta.» kunne vi faddere legge oss vel vitende om at alle barna hadde det fint.

Et av barna postet også at han ikke ante hvordan han hadde kommet seg hjem, men mysteriet ble løst noen dager senere da UKA postet et bilde av ham på Instagram hvor UKA-taxien hadde kjørt ham hjem. Denne gruppen fadderbarn er og blir våre førstefødte, og vi vil alltid ha et spesielt bånd til denne gruppen: En ekstremt sammensveiset gjeng, der det var nesten fullt oppmøte hver eneste dag! Terningkast 6.

Bestefadder

I tredje klasse var jeg faddersjef, men selv med alt styret med å arrangere hele sulamitten, klarte jeg også å være bestefadder. Gruppen jeg skulle begi meg ut på denne perioden med bestod av sju faddere, elleve fadderbarn og ett adoptivfadderbarn. Det ble mange, trange vors, med en helt fantastisk stemning og konstant hæla i taket. Da det kom til informasjonsformidling til barna var vi derimot ikke helt perfekte, og det var mange spørsmål i Facebook-gruppen som «Hvordan er det med kvote? Går det greit om du tar med deg mer enn hva kvota er på?», «Hvilken Peppes?» og «Hvor skal vi møtes i dag?». Vi vet ikke helt om det var vår oppdragelse av fadderbarnebarna som gjorde det, men i ettertid har flere av disse byttet linje vekk fra Datateknologi. Uansett, det var en gruppe med mye energi og glede. Terningkast 6.

Oldefadder

Man kan jo ikke bryte en «streak», så opp til Trondheim måtte jeg før jeg satt kursen mot «Uniten». Tiden som oldefadder varte dessverre ikke så lenge for min del. Jeg dro opp til Trondheim på en fredag og hjem påfølgende søndag før jeg dro videre på utveksling. Jeg fikk allikevel med meg 1001 Hatt og Rave på LaBamba, vors i parken, NTNUi Fadderbarncup, volleyball og grilling i Dødens Dal. Tross få dager: terningkast 6.

Tippoldefadder

Nå, i mitt siste år på NTNU, var jeg fadder for studentene som skal gå toårig master. Dette var den desidert største gruppen så langt, med 96 medlemmer i Facebook-gruppen, hvorav 32 var fadderbarn. Med litt eldre barn ble også stemningen litt roligere, og det passet godt

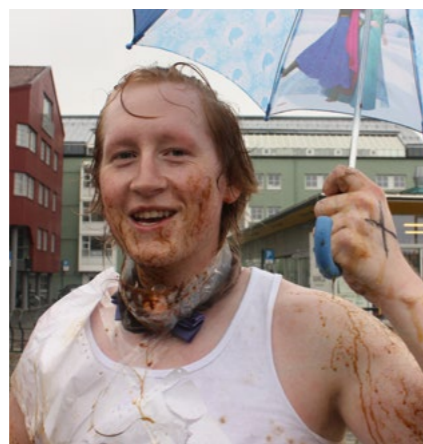
for en gammel mann. Når jeg sier «roligere», var det kun i forhold til tidligere år. Likevel var jeg så sliten mot slutten at jeg ikke visste hvor jeg skulle finne energien til å fullføre den siste halve uken, så jeg stakk til fjells. Hva ellers skal en gammel mann gjøre? Til tross for min litt svake avslutning, hadde min siste fadderperiode mange morsomme kvelder. Dere gjettet riktig, jeg gir også disse to ukene terningkast 6!

Retrospekt

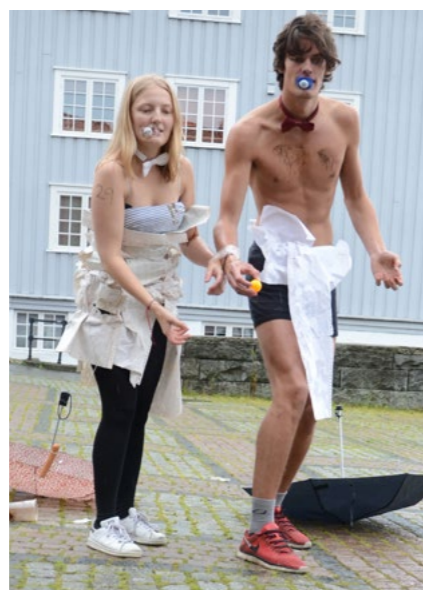
Det er vanskelig å se tilbake på disse åtte ukene og to dagene og ikke bli vemodig av tanken på at dette var min siste fadderdans, men hvem vet? Kanskje er man tilbake en solskinnsdag i august senere år og kan ta seg en tur på kjelleren og igjen få nye venner og bekjente?

Dikt: Håkon Meyer Törnquist
Foto: Sigrid Andersen Syverud og Sandra Skarshaug
Layout: Sigurd Berglann

Et løp av den slimete sorten
Får førstiser ut av komforten
En vond eim av fisk
Samt Abakoms pisk
Beskriver den grusomme sporten

No country for
dressed men

Ting du bør vite som siving

Hvor varmt kan det bli?

Tekst: Bjørn Iversen

De fleste realfag- og ingeniørstudenter er godt kjent med konseptet om absolutt minimumstemperatur. Det vil si null Kelvin. Ved denne temperaturen er det faktisk ikke mulig å bli kaldere, og derfor blir det referert til som et absolutt minimum. Men finnes det noe tilsvarende for høye temperaturer?

Alle har et forhold til temperatur. Noen ting kjennes kalde ut, mens andre føles varme. For eksempel føles en isbit veldig kald, mens å ta på en varm stekeplate kjennes veldig varmt – og gjerne smertefullt – ut. Dette kommer av temperaturforskjellen mellom huden og objektet. Grunnen til at det føles varmt eller kaldt er energioverføringen som finner sted mellom huden og gjenstanden man tar på. Jo varmere noe kjennes ut, jo hurtigere foregår energioverføringen fra gjenstanden til huden din, eller motsatt vei dersom noe kjennes kaldt ut. Dette er en kjapp innføring i termofysikk, og

kanskje en liten digresjon, men det er uansett nyttig å kunne.

Temperatur og stråling

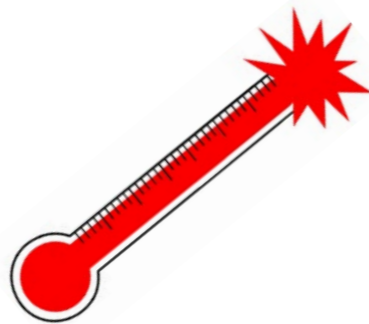
Alle gjenstander som har en temperatur avgir elektromagnetisk stråling. Denne elektromagnetiske strålingen har en bølgelengde assosiert med seg. Jo høyere temperatur en gjenstand har, jo lavere er bølgelengden til den elektromagnetiske strålingen. For eksempel er bølgelengden til sola vesentlig mindre enn bølgelengden som du eller jeg avgir.

Problemer oppstår når bølgelengden blir så liten at den nærmer seg Planck-lengden. Planck-lengden er den laveste bølgelengden en bølge kan ha. Dersom man tilfører energi til et system som avgir elektromagnetisk stråling som har en bølgelengde lik Planck-lengden, er det ikke sikkert hva som skjer, siden bølgelengden ikke kan bli kortere enn dette. Ettersom temperaturen er en funksjon av bølgelengden til strålingen, vet

man i alle fall at temperaturen ikke øker mer, men hva skjer da, egentlig?

Større enn Planck

Det som skjer når man når Planck-lengden er det ingen som egentlig vet. Teoretisk er det ingen grense for hvor mye energi man kan tilføre et system. Klassisk kan man argumentere for at så mye energi samlet på ett sted ville formet et svart hull. Et slikt svart hull blir referert til som en «kugelblitz». Det er ganske kugelt. Kult, mener jeg.

Ting du ikke bør vite som siving

Hvitløk

Tekst: Ingvild Oxaas Wie

Hvitløk skremmer ikke bare bort vampyrer, det er også et helsetilskudd uten like!

Hvitløk: en elsket og hatet plante. Den er en ingrediens som kan gjøre det lille ekstra med maten din. Det er noe spesielt med denne smaken, selv om du kanskje ender opp med en ånde som ikke vil tiltrekke nye venner. Å ha et lite fedd hvitløk eller to i maten er nesten alltid en sikker vinner om du skal imponere gjestene dine – dersom de liker det, da. På den positive siden så vil alle som spiser maten ende opp med dårlig ånde, så da er det ikke så farlig å puste hverandre i ansiktet.

Ikke bare gjør hvitløk det lille ekstra for smaken, men det er også veldig bra for immunforsvaret ditt. Du finner veldig mange essensielle vitaminer som vitamin A og B, og mineraler som jern, fosfor, kalsium, og magnesium i denne mirakelplanten. Så om du kjenner det litt i halsen en mandagsmorgen, hvorfor ikke slenge et

hvitløksbrød i ovnen? Kanskje du slipper noen sengeliggende dager? I tillegg får du en god frokost – en vinn-vinn-situasjon. Slavene som bygde pyramidene i Egypt fikk hvitløk i kosten sin slik at de skulle ha god helse, så dette har vært en mirakelkur lenge før vi ble født.

Muligheter

Forskning har vist at hvitløk også er bra for hjertet ditt. Planten gjør at blodet flyter bedre, og senker LDL-kolesterolet i kroppen. Dette er det vonde kolesterolet som øker risikoen for hjertesykdommer. Siden hvitløk bygger opp kroppens immunforsvar er det også foreslått at det forebygger kreft, ettersom det beskytter kroppen mot bakterier. Forskning viser at om man spiser to fedd om dagen hjelper det mot et drøss av sykdommer!

Hvordan skal man få i seg dette vidundermiddelet? Det går jo an å spise den rå, eller bake den i ovnen, men best er det om den brukes

sammen med annen mat. Skvis litt på feddet først, og finhakk det deretter i biter; stek det sammen med kjøtt eller fisk, eller wok det med grønnsaker. En sikker vinner er å putte litt hvitløk i guacamolen din. Mulighetene er mange, og du får en smakssensasjon uten like sammen med en velfortjent helseboost.

Selv om det høres ut som man bare skal hive innpå med hvitløk, er det lurt å være litt forsiktig. Som med alt annet er det oftest noen bivirkninger. Dersom du overdriver bruken kan huden og magen din bli irritert. Det kan ødelegge enhver studiedag. Til tross for bivirkningene, nyt hvitløk og nyt god mat – det er få ting som slår en skikkelig delikat middag. Bare husk å pusse tennene etterpå, og ta en tyggis eller to.

Krøniken

Våren 2017 fyller Abakus 40 år, og i den anledning ønsker **readme** å gjøre en innsats for å dokumentere foreningens historie. Frem til jubileet vil vi derfor ha en artikkel om historien i hver utgave. Vi begynner i 1977 – året da det hele startet.

Tekst: Stein-Otto Svorstøl og Mats Byrkjeland
Layout: Sigurd Berglann

Abakus' historie begynte i linjeforeningen Omega, som på mange måter kan sees på som vår forenings far. Studenter som tilhørte Institutt for Databehandling var da en del av Omega for å få et faglig og sosialt tilskudd til studiene, men de opplevde at fagtilbudet til Omega ikke passet helt med deres studie. I tråd med Trondheims frivillighetskultur tok de tak og opprettet sin egen forening. Resultatet ble *Komputern linjeforening* som ble konstituert 21. november 1977.

Foreningsmøter med snitter

At det var det faglige som var viktigst for disse studentene, bærer de første årene preg av. I årsberetninger fra 1979 finner vi de første sporene av opplegget: møter i salongen på Singsaker Studentehjem. De artet seg nok mer som bedriftspresentasjoner enn møter, ettersom bedriftene stod for foredrag og spanderte øl

og snitter – til henholdsvis fem og syv kroner per stykk. De første par årene var mellom to og åtte bedrifter innom hvert semester, deriblant Siemens, HP, Philips Petroleum og Norsk Hydro. Møtene gikk bra for seg, bortsett fra en hendelse i 1982, da en bedrift ikke betalte regningen sin for serveringen. Det betød at Komputern måtte betale selv, og på den tiden var ikke økonomien så solid som i dag. Noe godt kom heldigvis ut av det: I dag har Abakus en meget sterk kultur og prosess i Bedkom for å sørge for at man får kontraktsfestet pris og betaling.

I dag er abakuler godt kjent med lange generalforsamlinger, men i begynnelsen var dette et heller ukjent fenomen. I en årsberetning for Komputern i 1980 har formannen skrevet «Håper ingen lar seg skremme av tyve minutter lange generalforsamlinger». **readme** lar seg i

hvert fall ikke skremme. At de var så korte betød dessuten at de gjerne benyttet anledningen til å få inn noen bedrifter, så i 1979 holdt Computas et foredrag etter at selve generalforsamlingen var over. Det hele ble avsluttet med «sosialt samvær» med tilhørende øl og snitter.

Immatrikuleringsfesten

Immatrikuleringsballet har en stolt tradisjon både i Abakus og i Trondheismiljøet. Her hedrer vi nye studenter, og feirer det nye semesteret. Dette hadde man også i den spede begynnelsen, men i et litt annet format. I stedet for et ball var det omtalt som en fest, og fant sted på To Kokker, et cateringselskap som på den tiden holdt til på Moholt. Det ble servert spekemat og øl, og inngang var 80 kroner, noe som tilsvarer cirka 280 kroner med dagens kurs. Dagens imball har nok mer pomp og prakt, men i 1982

Kjente medlemmer

#21 Lasse Natvig (IDI)
#84 Dag Svanæs (IDI)
#104 Bjørn Steine (far til Kristine Steine)
#152 Eric Monteiro (IDI)
#161 Roger Midtstraum (IDI)
#181 Guttorm Sindre (IDI)
#182 Kjersti Moldeklev (foreleser i KTN)
#220 Jon Atle Gulla (IDI)
#239 Arne Mjøs (konsernsjef Itera)
#393 John Krogstie (IDI)
#406 Hallvard Trætteberg (IDI)

Første hovedstyre

Formann: Tore Johan Mehl
Varaformann: Inge Sletbakk
Kasserer: Øystein Haugen
Styremedlem: Per Moen
Sekretær: Tore Ødegaard

utklasset de oss likevel, ved å arrangere festen på Munkholmen. I forbindelse med planleggingen har man blant annet notert at siste båt tilbake gikk klokken 01.00, og at vorspiel på trikken var en mulighet. Bispising var roastbeef, potetsalat, grønnsaker og en pils. Førsteklassingene var antagelig delaktige i festlighetene enda lengre på denne tiden, ettersom det ennå ikke fantes noe listingløp å være sliten etter. Heldiggriser.

Vår- og vinterblot

«Vinterblot» var en fest som ble holdt vinterstid hos To Kokker. Festen hadde kuvertpris på 50 kroner, som dekket velkomstdrink, spekemat og drikke til maten. Programmet for kvelden skal ha vært «dans, ølstafett og muligens nøtteknekkerstafett (gøy for de som likevel vil våkne med verkende hode påfølgende dag). Allsang med nogo attåt». Hva

nøtteknekkerstafett er for noe vites ikke, men det kan tenkes det innebar både hjerne- og levertrim. I tillegg skulle det loddes ut en flaske whisky (med rød sløyfe), en gave fra Computas som skulle vise seg å bli en tradisjon. Loddsalget gikk til inntekt for foreningen.

Fredag 25. april 1980 ble det startet en årlig tradisjon ved navn «Vårblot» som skulle vare helt til 2012, da låvefest tok over. Da dro man til Studenterhytta i Bymarka og deltok i leker som skiløp/orienteringsløp med innlagte drikkeposter. Allerede i planleggingsfasen for vårsemesteret satset arrangørene på at dette skulle bli en fast tradisjon, og håpte «at ingen har begitt seg til eksamenslesning allerede i april». «Et siste utdrikningslag før eksamen» ble det omtalt som, og nikkers, lusekofte og beksom var oppfordret som antrekk. De første årene ble

festen kalt «Den store Vårtakkefesten». Navnet «Vårblot» ble først tatt i bruk i 1982.

På søken etter kjeller

Det har lenge vært kjellere på Moholt, men det tok lang tid før også Komputern skulle få en. Allerede ved opprinnelsen i 1977 søkte de for første gang. Da skulle kjelleren benyttes til møtevirksomhet og fester. Dessverre fikk foreningen avslag fra Sit Bolig. I stedet benyttet man salongen på Singsaker Studentehjem, eller utestedet To Kokker.

Den engasjerte gjengen i Komputern gav seg selvsagt ikke. De søkte igjen i 1978, 1979, 1980, 1981 og 1982. Det førte likevel ikke frem i denne perioden, for det var ikke før i 1985 at det skjedde noe på den fronten. Det blir det mer om i neste utgave av **readme**, hvor vi skal se nærmere på perioden 1983 til 1987. På gjensyn!

Abapost

Innlegg fra leserne

Send ditt innlegg til redaktor@abakus.no

Re: En liten elite

Innsender: Hans Drikfeldighet

Dette er et svar til artikkelen på side 3 i forrige utgave av **readme**.

Døra er åpen selv om den er låst. Om du ønsker å gå inn er ditt eneste hinder deg selv. Selv om det sitter en gjeng der, er det bare å gå inn og si hei. Det er sjeldent jeg opplever at en i Abakus biter.

Likevel, det er ikke til å legge under teppet at det er tendens til at det er den samme gode gjengen som ofte setter seg på kontoret. Vi kan ikke jage denne gjengen ut, for at andre skal føle seg komfortable nok til å gå inn. Hvorfor skal enkelte skyldpålegges for at noen ikke selv tar initiativ til å gå inn og sette seg? Man kan da alltid ta med seg venner inn på kontoret for en god prat, lunsj- eller TV-pause.

Når det gjelder komitéarrangementer på kontoret, så har vi gjort det mulig for enhver

abakule å reservere tider på kontoret for en «happening». Dette gjøres ved å sende forespørsel til koskom@abakus.no. Vi opplyser da også om hvor viktig det er at det fortsatt skal være lov for andre å ta i bruk kontoret under reservert tid. Det er ikke bare komitéer som reserverer kontoret, da flere interessegrupper også benytter denne sjansen, som Strikk & Drikk, foppball og PPP (Pizza, Pils og Paradise), for å nevne noen.

Angående Koskoms lavterskelsarrangementer, må det sies at de er i en evig forbedringsprosess. Vi kan dog melde om at både årets Superbowl-event og Eurovision på kontoret trakk en fin blanding på cirka 50/50 mellom abakomere og ikke-abakomere til et fullsatt kontor, og holdt god kok natta ut. Vi oppfordrer til å sende oss konstruktiv kritikk, da vi er veldig åpne for dette og ikke komme med påstander som i mine øyne ikke stemmer i det hele tatt.

Kontoret er en sosial samlingsplass

Innsender: Vegard Hellem

I disse dager kommer det mange nye abakuler inn i vår kjære linjeforening, og disse skal også tilbringe tid på vårt kjære kontor. Enten du er en av disse eller en gammel traver, er det garantert mange nye ansikter å se i tiden framover. Løft derfor blikket og bli bedre kjent med personene bak disse ansiktene. Kontoret er ment som en sosial samlingsplass hvor en kan være med sine venner, men også bli kjent med nye. Ta vare på nye medlemmer av Abakus ved å gi dem et varmt smil og hils på dem når de kommer inn.

Og nye abakuler, det er ikke skummelt å si hei til desom sitter der og ser ut som de er en god gjeng. Vi har alle noe til felles, og benytt anledningen til å bli kjent med de eldre klassetrinnene. Det kan være gull å ha når en lurert på noe senere (de skal trolig være studassene dine, red.anm.). Så bruk kontoret for det det er verdt! Hils på en ny person neste gang du er der, vi er jo tross alt alle med i samme linjeforening.

Kurererer gruff

Tekst: Marie Svanes
Layout: Synnøve Halle

Da jeg begynte på NTNU var det mye mas om en mystisk, mørk, og besk drikke kalt kaffe. Det ble sagt at den «reddet» morgenen og dagen generelt. Det er drikken som kurerer alt, og det er drikken jeg ikke liker.

Jeg har prøvd å drikke kaffe mange ganger. Frappé er det jeg liker best, og selv det smaker ikke akkurat som himmel på jord. I tillegg kan det vel knapt kalles kaffe. Jeg har aldri likt lukten av kaffe og jeg er heller ikke veldig glad i mat med kaffesmak. Det blir sagt at det er med kaffe som det er med øl: Ingen synes egentlig at det smaker godt, før du en dag har drukket så mye av det at smaksløkene dine er blitt såpass hemmede at du bare aksepterer at «ja, dette smaker jo helt OK». Jeg har dessverre ikke kommet til det stadiet enda.

Abstinensfri og fornøyd

Det finnes så klart både fordeler og ulemper med kaffe. En av ulempene er at det er avhengighetsskapende. Jeg kjenner ikke på den koffeinmangelen og det suget etter kaffe som mange av mine medstudenter gjør. Noen forskere mener at grunnen til at noen ikke har denne trangten etter kaffe er genetisk. For de med en spesiell variasjon av DNA-et, viste det seg at de i gjennomsnittet drakk mindre kaffe enn de uten. Grunnen til dette er at de med denne varianten har nedsatt evne til å bryte ned koffein, noe som betyr at koffein blir i kroppen lenger slik at behovet for mengden kaffe blir mindre.

Smaken er som baken

Forskere har også funnet ut at basert på genene så vil folk reagere ulikt på koffein, i den forstand at noen kan drikke seks kopper kaffe og sovne som

en stein noen timer senere, mens andre sliter med søvnen etter kun en liten kopp. I tillegg fant de ut at kaffen har ulik helseeffekt på folk. For eksempel drikker mange kaffe for å holde seg våken, men jo mer kaffe du drikker, jo mer tolerant blir hjernen for koffein. Etterhvert vil man måtte drikke mer kaffe bare for å komme i «normaltilstand». Dette fører også til at hvis du en dag skulle slutte med regelmessig kaffedrikking så vil du føle deg enda trøttere enn hvis du aldri hadde begynt. En ond sirkel der altså.

Jeg fikk høre fra flere at jeg skulle gi kaffe én eksamensperiode, og så ville jeg bli avhengig. Nå har det gått to eksamensperioder, og jeg er fremdeles «avholds». Vi får se om jeg må ty til kaffens vidunderligheter til slutt, men foreløpig kan dere holde sølevannet for dere selv.

Digital eksistensiell krise

Tekst: Stian Steinbakken
Illustrasjon: Fredrik Gram

«Jeg tenker, altså er jeg» sa Descartes en gang på 1600-tallet. Det kan godt være, herr Des, men hva vil det si å være? Advarsel: Den følgende teksten inneholder uhorvelige mengder svada og synsing. Det skal nemlig funderes over kunstig intelligens, krydret med en god dose exphil.

«I think human consciousness is a tragic misstep in evolution. We are things that labor under the illusion of having a self» sier karakteren Rustin Cohle i første episode av TV-serien «True Detective». La oss tenke litt på dette, for det er en gruelig spennende tanke. At bevisstheten, det faktum at *du* føler at du er *deg*, bare er enda et steg i evolusjonen. På samme måte som at vi utviklet motstående tomler for å kunne gripe ting, utviklet vi en bevissthet for å gi oss selv et grunnleggende

insentiv til å overleve. Hva er den beste måten å motivere en skapning? Jo, å la skapningen tro at den er noe. Gi skapningen en illusjon av at den har et jeg, og plutselig har den en *grunn* til å leve, i stedet for å bare rått hardprogrammere det inn.

Human 3.0

Det at du formener at du leser denne artikkelen akkurat nå, er kun et resultat av fotoner som treffer en hel del reseptorer i øynene dine, hvis resultat så tolkes av et senter i hjernen din. Videre blir disse elektriske signalene omgjort til det du vil kalle «tanker». Allikevel har du en følelse av at det er *du* som leser den. Vi mennesker er egentlig bare veldig sofistikerte maskiner. Det hele koker ned til elektriske signaler, nesten som nullere og enere. Du er bare en heftig Arduino eller Raspberry Pi om du vil. Vi har en del ulike sensorer, som øyne

og ører, og et par gode servoer. Forskjellen på oss og en Raspberry Pi er at vi har dette såkalte «egoet». Pi-en tar inn signaler og prosesserer dem på så å si samme måte som oss, men den er ikke klar over at den gjør det. Det er vi. Tenk at alle disse elektriske signalene inne i hodet ditt nå, til sammen kan danne et bilde av seg selv og hvordan de fungerer «utenfra». Jeg synes det er fantastisk å tenke på. At disse tankene som jeg nå skriver ned bare er synapser og elektroner som fyres av i forskjellige rekkefølger.

Menneskelige maskiner

Hva skjer så den vakre dagen når maskinene utvikler denne egenskapen? Når de får en form for bevissthet, en klarhet over beregningene de gjør? Jeg spilte «Fallout 4» over sommeren, og i deler av spillet lekes det med akkurat

denne tanken. Spillet tar sted i 2287, hvor en institusjon har kommet til det punktet hvor de har utviklet maskiner som har et «jeg». Disse, kalt «Synths», fungerer akkurat som mennesker, med følelser og full bevissthet. I spillet velger man om man vil hjelpe disse androidene med å slåss for deres rettigheter, eller å undertrykke dem. Du tenker sikkert noe som «de er jo maskiner; det er vi som har skapt dem, og de er ment til å være slaver og gjøre livene våre lettere». Det var i alle fall det jeg tenkte først, men så begynte jeg å gruble på det.

Hva er forskjellen?

Dersom maskinene har oppnådd samme bevissthet som oss, er ikke dette akkurat det samme som å slavebinde mennesker? Selv om det er vi som har laget dem, så har bevisstheten

nådd samme nivå som vår egen, og da kan jeg egentlig ikke se forskjellen. Om bevisstheten er skapt av oss, evolusjon eller Gud har vel ingenting å si. Produktet vil være det samme, uavhengig av hvem eller hva som skapte det. Jeg prøver ikke å løfte disse maskinene til vårt nivå her og likestille dem med mennesker. Nei, tvert imot, jeg prøver heller å ta oss ned til deres nivå, og understreke at vi egentlig er like enkle som maskinene. Vi føler at vi er organiske og naturlige, og at det er noe unikt med vår bevissthet. Vi liker gjerne å tro at det finnes noe mer, at det finnes en høyere mening med vår eksistens. Dette er gjerne et resultat av det faktum at vi er redde for å dø. Vi skaper historier og overbeviser oss selv om at alt ikke bare blir svart når vi går bort. Det hele er bare signaler som tolkes i systemer for å gi et helhetlig inntrykk.

Er da maskinene like mye verdt som oss, eller er vi like liteverdtsom dem? Ingen av delene. «Du» er ingenting. «Jeg» er ingenting. Det hele er en illusjon som et resultat av evolusjon. Vi er begge bare maskiner som tror at vi har et ego. Vi har egentlig akkurat like mye grunn til å leve som maskinene vi lager. Men hva er poenget da? Jeg liker å se på det hele som at det ikke er noe poeng. Med andre ord så betyr ingenting noe som helst. Jeg er ikke noe, og du er heller ikke noe. Er ikke det en lettelse å vite? Jeg velger å kalle det positiv nihilisme. I stedet for å se på livet som meningsløst, ser jeg på det som at en gigantisk byrde blir løftet av skuldrene våre. Ingenting betyr noe, så hvorfor ikke si «fuck it» og leve livet til det fulleste? Og om man velger å bare bli værende hjemme på sofaen, så er det også helt greit. For ingenting har noe å si, så det hele er likegyldig. Kanskje dette blir pensum i neste års exphil?

Utgavens konkurranse

Kjerstis klønete kalkulasjon

Tekst: Eivind Kløvjan

Kjersti anser seg selv som verdens største kalkulatorentusiast, og er sabla stolt over det. I sekken sin har hun alltid med seg en mengde kalkulatorer av ulike slag, både store og små, splitter nye og fullstendig utslitte. Hver gang hun ser et stort tall i hverdagen, føler hun seg nemlig nødt til å kalkulere dette store tallet på en av kalkulatorene sine.

I dag står hun overfor sin største utfordring hittil: På bussen på vei til imball-vors ser hun en reklame som inneholder tallet 5 318 008 – og mens reklamens budskap går henne hus forbi, finner hun raskt fram en av sine to favorittkalkulatorer. Disse kalkulatorene – en Citizen SR-270X College og en Casio fx-82ES PLUS – har begge blitt brukt så mye at de er totalt utslitte. Tilfeldigvis har nøyaktig de samme knappene sluttet å fungere på begge to:

- Alle tallknapper bortsett fra 0
- De seks trigonometriske funksjonene og alle funksjoner avledet fra disse
- Alle funksjoner som genererer (pseudo-)tilfeldige tall

For å unngå å slite ut disse kjære kalkulatorene for mye, ønsker Kjersti å finne den korteste sekvensen av tastetrykk som gir henne svaret – altså at tallet 5 318 008 vises i kalkulatorens display. Kan du finne en slik sekvens som er kortere enn 100 tastetrykk?

P.S. Alle korrekte svar tas med i trekningen, men de 10 % av svarene med færrest knappetrykk har dobbelt så stor vinningsjans.

Har du svaret?! Send inn for faen! Emne «KKK»! Til konkurranse@abakus.no!

Svarer du riktig er du i tillegg med i den årlige trekningen av en middag for to til en verdi av 2000 kr

sponset av Genus

Vinnere

1. Alfred Birketvedt
2. Nicolai Fredriksen
3. Vegard Hellem

Premier

1. premie

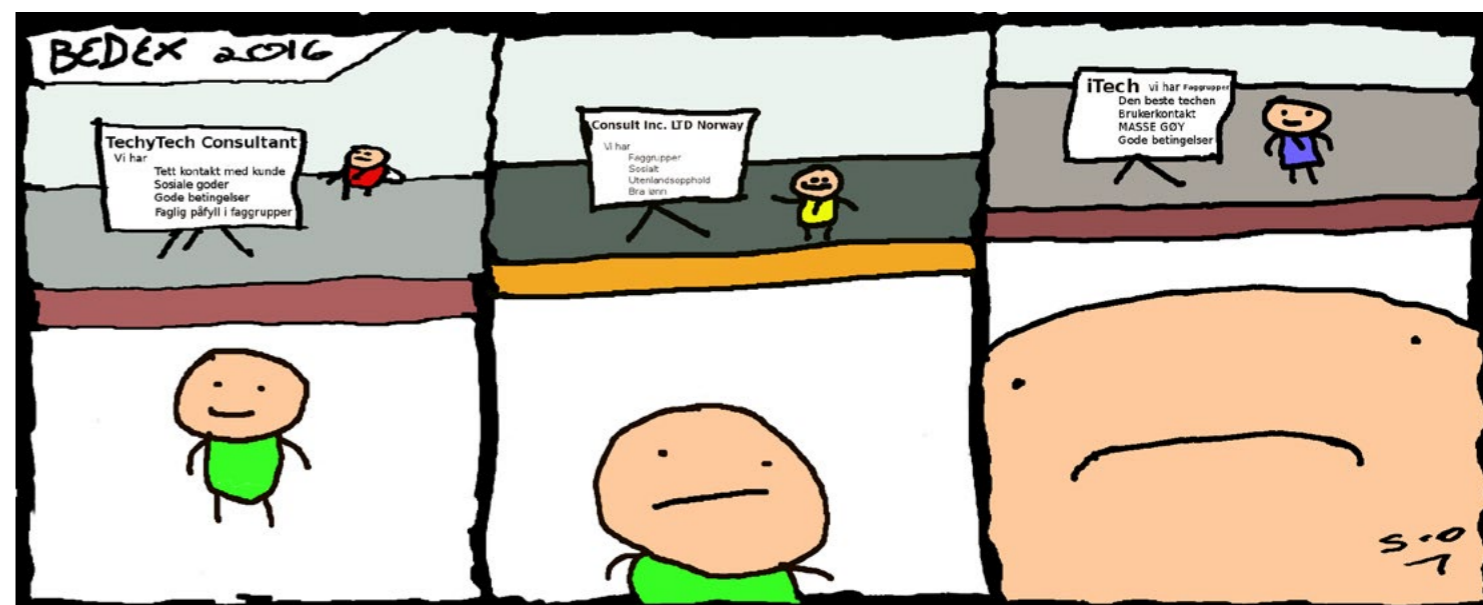
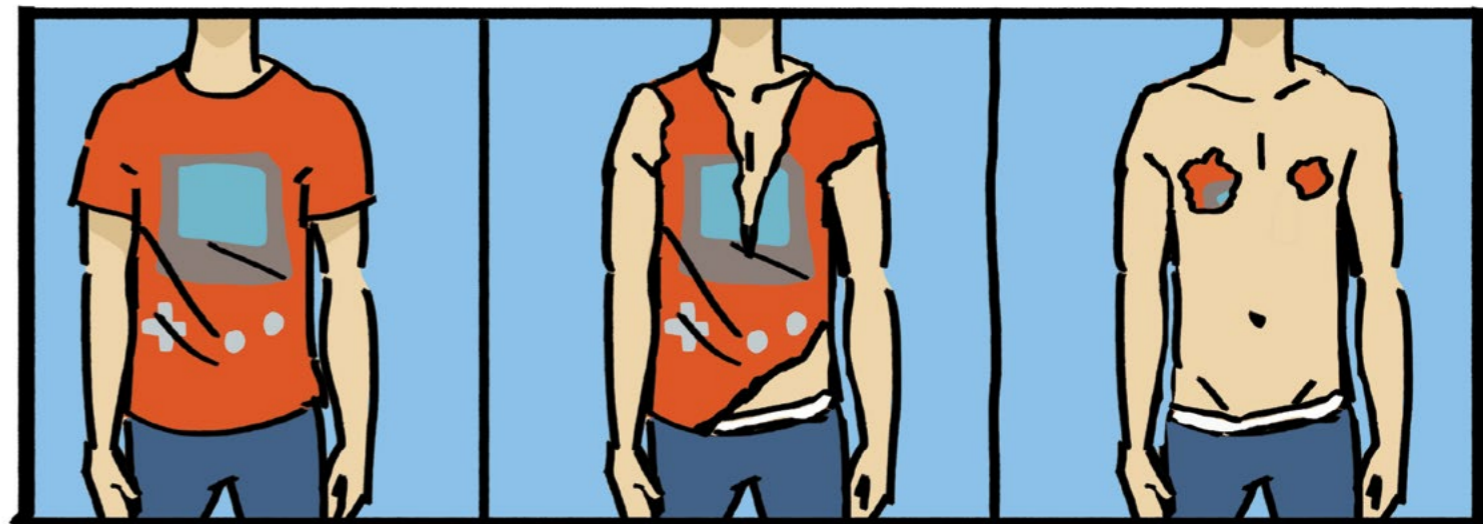
2. premie

3. premie

UTVIKLING AV FADERSKJORTEN

Smått & nett

– det du leser først!

Vegginspeksjon

En tidligere Abakus-leder har returnert fra utveksling, og fant en av veggene på Logen særst interessant. Veggen var så interessant at han trengte assistanse i LaBamba-Annette for å inspisere den. Inspeksjonen skal ha vært nøye utført, ettersom de brukte store deler av kvelden lent opp mot den.

Immballet suger

Under årets immatrikuleringsball skal ei besøkende fra Hybridastyret ha gitt oral nytelse under bordet i storsalen til et annet styremedlem. Hvordan dette gikk ubemerket hen med så mange i rommet forblir et mysterium, men Bedkom-lederen fikk i alle fall en god titt.

WC

Når man er på ball kan det være vanskelig å finne en plass man kan være alene for å bli bedre kjent. Heldigvis har vi badeværelser. Det ryktes at PR-lederen skal ha fått betalt for konferansierjobben «au naturel» på VIP-toalettet under vårt eget immatrikuleringsball. I tillegg skal han ha fått hjelp hos en annen pike til å «rette på sløyfa» på do under Onlines.

Kjærestegaranti på imball

PR og Arrkom skal ha knyttet sterkere bånd under årets immatrikuleringsball, og de diplomatiske forhandlingene skal Målfrid og Aksel i de respektive komiteene ha stått for. I tillegg skal Trond i Koskom ha tatt kosespredningen på alvor, og skal ha delt litt av hvert med PR-Sigrd under samme arrangement.

Konsulenthjelp

Å dukke opp som gjesteskribent i **readme** kan være krevende, men heldigvis finnes det råd! Utgavens fadderlegende skal ha tatt med ei fra **readme** hjem etter immatrikuleringsballet for litt privat konsultering. Etter artikkelen å dømme var det vellykket!

Jeg velger deg

PR-lederen skal ha vært svært populær hos damene i det siste, som tok med seg to forskjellige jenter hjem ved to forskjellige anledninger under fadderperioden. Jentene må ha vært meget tilfredse og lystne på mer, da begge fulgte ham på nach en annen kveld. Å velge mellom dem var ikke lett, men heldigvis var løsningen nær. Han tok nemlig bare med seg hjem en ny, tredje jente, og lot de andre bli igjen.

Beskyttelse først

Vår kjære leder, fornuftig som han er, utnyttet statusen sin og fant seg en uskyldig førsteklasing å ha samkvem med under fadderperioden. Når han ble sett uten henne en sen kveld ble han spurt hvor hun var blitt av. «Nei hun gikk bare hjem for å hente p-pillene sine» var svaret.

Hopp i dag og hopp i morgen

Selv om LaBamba-Peter skulle hoppe i fallsjerm dagen derpå, ble han ikke hindret i å hoppe på ikke bare én, men to jenter under årets immatrikuleringsball. Vi håper hoppene var vellykkede og godt beskyttede.

